

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Aabenbaring, Kunst og Vidskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 264. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_10-txt-shoot-idm1299/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

mæssig til, naar Hand aabenbarer sig for Hand, og den Uvirkksomhed, formedelst hvilken man er i Handen, er netop det modsatte af den, formedelst hvilken man er i Riødet, og netop Betingelsen for den Virksomhed Riød. Klumpen modsætter sig, Betingelsen for at aandig Virksomhed : at Kunst og Vidskab. Tænker man nu ydermere herved paa hine hellige Guds Mænd, der, efter Faldet, kom til at glemme sig selv i Handen, da ser man let, at deres Uvirkksomhed forudsatte en ganske overordenlig aandig Virksomhed, og noget ganske andet end en Kloeds.

Neppes vilde det tænket Umagen at røre ved Eligt, dersom det ikke havde været nødvendigt, for at berøre den Sandhed, som paa tvende Maader har gjort Snaaken muelig, den nemlig, at vi ere faldte med Dødet, ikke blot forsaavidt vi levendes gjordes ved Handen, men selv forsaavidt vi reistes i Støvet, ikke blot forsaavidt vi sit Lunge og Tunge til at tale, men selv forsaavidt vi ogsaa skulde benævne de sandfælige Ting som saadanne : i deres Forhold til vort Legeme og vore Sanser. Derfor kan allehaande Stær og Skæder saavel som Poppers drengs lade Munden løbe, skiondt de ei har Hand, og Sandse Sproget kan man lære uden den, men Billed-Sproget lader sig ei lære, forbi det ei

er Lyden, men Betydningen det gjælder om, og ikkun Hander ved, hvad Død for Hand betyder, thi det betyder Hand. Vilde man nu spørge, hvoreledes Mennesket sit Munden op, eller paa Eddas Maal, hvad der var det første Død, som Mimers Hoved mælede, da er det vel ei nemt at sige, men ei at tale om, at man vel, uden at tage meget Feil, kunde begstavelig svare: at med Barnet og Abeceten, saa kan man trostigt svare med Edda, at de første Død gjaldt Runerne paa Solens Skjold, paa Bjørne-Labben, og Dene-Nebbet, og Brages Tunge, kort sagt, at Mennesket oplod sin Mund for at navne hvad han saae, og som han saae det, og at han maatte falde, for han mærkede, at Jorden havde et eget tiltrækkende Forhold til hans Legeme. Dyrene gik frem for ham, og han kaldte dem, som han saae dem i Handen, derfor kaldte han ingen Alkat sin Grande, men at de Navne han gav, ogsaa betegne de sandfælige Forhold, fulgte nødvendig deraf, at Skæderen forstod sin Kunst, men det var hvad Mennesket skulde først efterhaanden opdage. Billed-Sproget : Dødens Brug til at afbilde Tingenes aandige Forhold, er altsaa ældre end Hverdags-Sproget : Ordernes Anvendelse til at betegne Tingenes sandfælige Forhold, og mærkeligt

er det, at det har man dog af Historien altid fundet sig noget til at indrømme, uden dog at mærke hvordan man brævede ved at sige: Mennesket var i Begyndelsen et Dyr og talde Gudernes Sprog; der fattedes blot, at man skulde lagt til: nu er Mennesket blevet en Gud, og snakker som et Fæ. Er det en historisk Sandhed, at Billed-Sproget er ældst, da er det en ligedan, at Synet, som det forudfætter, er endnu ældre, og er nu baade Syn og Billed-Sproget Noget, vi endnu ikke har begrebet, da var Mennesket uskridig i Begyndelsen mere end vi endnu begribe, og altsaa ikke et Fæ, men en Gud mod os, det er synes mig, en reem Regning. Saaledes see vi, at Historien stemmer overeens med Beskuelsen, og forstaae med hvad Det alle historiske Folkesæd begynde deres Sagn med en Gudernes Alder.

I det aabenbarede eller prophetiske Ord, aabenbaret, fordi det udsiger noget Hemmeligt, prophetisk, fordi Hemmeligheden i sin Tid skal opdaages, i det har vi baade hvad Konsten skal danne, og fornemmelig danne i, men hvor er nu Konsten? For at finde den, maae vi ikke blot see, men til lige høre Billed-Debet, og høre det synges. Sang, det sige Fuglene os, er den naturlige af alle Konster, altsaa Konsten i sin Natur: Udtrykket af

